

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupeného JUDr. Karlem Polákem, advokátem, sídlem Sokolovská 87/95, Praha 8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2021, č. j. 47033-5/ 2021-900000-311, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2023, č. j. 11 Af 51/2021-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2021 shledal Celní úřad pro hlavní město Prahu žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Deliktu se žalobce dopustil tím, že dne 26. 1. 2017 v provozovně „NON STOP BAR DREAM“ provozoval prostřednictvím 7 technických zařízení hazardní hru, aniž k tomu měl povolení. Za uvedený delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 350 000 Kč. Žalobci bylo též podle § 125 zákona o hazardních hrách uloženo propadnutí technických zařízení a finanční hotovosti ve výši 16 700 Kč.

[2] Odvolání žalobce žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce žalobu.

[4] Městský soud k námitce, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, neboť se nezabývaly skutečným vlastníkem technických hracích zařízení, uvedl, že vlastníka technických zařízení nebylo třeba zjišťovat, neboť skutková podstata pracuje s pojmem provozování a vlastnictví zařízení není součástí skutkové podstaty. Pro zjištění, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, postačovalo zjištění, zda žalobce bez povolení provozoval hazardní hru ve smyslu zákona o hazardních hrách. Touto otázkou se správní orgány zabývaly dostatečně a provedly relevantní dokazování. Městský soud potvrdil závěr, že žalobce umožňoval hráčům hrát hazardní hru a naplnil znak *provozování* ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách.

[5] K námitce, že správní orgány nesprávně hodnotily listiny, které se týkaly ujednání mezi žalobcem, spolkem Život je hrou a dalšími osobami, městský soud aproboval dílčí závěr správních orgánů, že soukromoprávní ujednání nezbavují žalobce odpovědnosti za porušení zákazu provozovat hazardní hry bez povolení.

[6] K námitce likvidační povahy uložené pokuty městský soud konstatoval, že správní orgány se výší pokuty a jejím dopadem do žalobcových poměrů podrobně zabývaly. Uložená pokuta byla na samé spodní hranici možné sankce, nešlo tedy o drakonickou pokutu. Žalobce neprokázal, že by jeho majetková situace byla taková, aby pro něj uložená pokuta měla likvidační charakter.

[7] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku nesprávného postupu žalovaného, který z odůvodnění svého rozhodnutí vypustil konstatování správního orgánu I. stupně, že žalobce pokračoval v nelegálním provozování hazardních her i poté, co správní orgány zajistily technická zařízení. Rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek, žalovaný mohl úvahy celního úřadu korigovat.

[8] Z uvedených důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel namítal nedostatečné vypořádání jeho námítky, že nemohl být reálným provozovatelem technických zařízení. Městský soud v rozhodnutí zopakoval jen to, co vyslovil žalovaný, a podrobněji se věcí nezabýval.

[11] K tomu stěžovatel doplnil, že nebyl s to technická zařízení provozovat, neměl k nim přístup a z provozu nebenefitoval. Za provozování zařízení stěžovatel není odpovědný a neměl by nést následky za nezákonný provoz.

pokračování

[12] Stěžovatel dále namítal, že správní orgány neprovedly dostatečné a relevantní dokazování. Dedukce o provozování technických hracích zařízení právě stěžovatelem je dle stěžovatele zcela absurdní. Městský soud navázal na postup správních orgánů, který je v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a je nepřijatelný. Dle stěžovatele nebyly dostatečně prošetřeny všechny skutečnosti nezbytné pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[13] Dle stěžovatele městský soud posoudil věc chybně, jeho argumenty jsou nepřiléhavé a nemohou obstát. Stěžovatel zdůraznil, že byl zásadním způsobem zkrácen na právech.

[14] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení, nebo aby sám rozhodl o zrušení rozhodnutí celního úřadu.

[15] Žalovaný ve vyjádření označil kasační stížnost jako nedůvodnou. Uvedl, že je pravděpodobné, že v projednávané věci existovali spolupachatelé, nicméně provozování hazardních her v provozovně stěžovatele bylo prokázáno, o vině stěžovatele za delikt nebyly pochybnosti a založená správní odpovědnost stěžovatele by nedoznala změn ani v případě, že by řízení bylo vedeno s dalšími spolupachateli. Povinností, které adresátům ukládá zákon o hazardních hrách, se nelze zprostit soukromoprávním ujednáním. Technická zařízení byla při kontrole v provozovně stěžovatele v provozu a generovala zisk, stěžovatel platil náklady na provoz technických zařízení (např. elektrickou energii) a hradil mzdu zaměstnancům, kteří technická zařízení obsluhovali, přičemž výhry byly vypláceny z peněz stěžovatele určených k hostinské činnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve zhodnotil, že jsou splněny podmínky řízení a kasační stížnost je přípustná.

[17] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Z judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve smyslu vady způsobující nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost v tomto smyslu však Nejvyšší správní soud u rozsudku městského soudu neshledal. Městský soud reagoval na všechny žalobní námitky a svůj rozsudek dostatečně a srozumitelně odůvodnil. Skutečnost, že městský soud do svého odůvodnění částečně převzal argumentaci žalovaného, nečiní rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným. Za situace, kdy se v žalobě opakují námitky uplatněné již v odvolání, není třeba, aby soud, který se ztotožňuje s argumentací odvolacího orgánu, svoji argumentaci nad rámec již řečeného doplňoval, jestliže žalobní námitky s argumentací žalovaného správního orgánu kvalifikovaně nepolemizují, nýbrž jen znovu opakují již uplatněná tvrzení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu

ze dne 25. 4. 2023, č. j. 6 Afs 41/2022-33, ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Ads 260/2022-24). Subjektivní nesouhlas stěžovatele se závěry či s argumentací nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku.

[19] Na úvod vypořádání věcných námitek Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Uvedení konkrétních stížných námitek brojících proti rozhodnutí krajského soudu nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Nejvyšší správní soud musí v této souvislosti též připomenout, že správní soudnictví ovládají zásady dispoziční a *vigilantibus iura*. Rozsah a hloubku přezkumu napadených aktů tedy určuje zásadně žalobce, resp. v řízení o kasační stížnosti stěžovatel. Následkem nedostatečně konkrétní či povrchní formulace námítky je projednání takové námítky soudem pouze v obecném či povrchním rozsahu. Stěžovatel v kasační stížnosti stejně jako v odvolání a žalobě tvrdí, že se přestupku nedopustil, na argumentaci žalovaného a městského soudu však nijak konkrétně nereaguje. Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému přezkumu v rozsahu předurčeném kasační stížností.

[20] Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Hazardní hrou je dle § 3 odst. 2 písm. e) zákona o hazardních hrách též technická hra.

[21] Podle § 5 zákona o hazardních hrách se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.

[22] Podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách se zakazuje provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona. Technická hra podléhá povolení dle § 85 písm. e) zákona o hazardních hrách.

[23] Podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách ve znění do 30. 6. 2017 platí, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru.

[24] Judikatura Nejvyššího správního soudu jasně potvrzuje, že provozování hazardní hry vyplývá z fakticity jednání subjektu (ve vztahu k obdobné úpravě v zákonu č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, č. 3855/2019 Sb. NSS, jehož závěry jsou použitelné i ve vztahu k úpravě v zákonu o hazardních hrách, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 As 169/2022-30). Provozování ve smyslu zákona o hazardních hrách přitom nemusí realizovat oprávněný provozovatel, srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2022,

pokračování

č. j. 6 As 83/2022-38, nebo ze dne 19. 11. 2021, č. j. 4 As 120/2021-75. Městský soud rovněž správně uvedl, že pro posouzení, zda stěžovatel provozoval technická zařízení ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách, není relevantní, zda byl stěžovatel vlastníkem zařízení (srov. srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, č. 3855/2019 Sb. NSS).

[25] Městský soud shrnul relevantní skutková zjištění, především že technická zařízení byla umístěna v provozovně stěžovatele, zaměstnankyně stěžovatele zajišťovala výplatu výher a disponovala servisními klíči k vynulování strojů (bod 33 rozsudku městského soudu). Rovněž žalovaný v rozhodnutí popsal, že stěžovatel ve své provozovně umožnil umístění technických zařízení a zajišťoval jejich provoz (str. 7 rozhodnutí žalovaného).

[26] Výše uvedená skutková zjištění, na jejichž základě žalovaný rozhodl, a městský soud rozhodnutí žalovaného aproboval, jsou správním spisem podložena. Obsahu spisu naopak neodpovídá tvrzení stěžovatele, že nebyl s to technická zařízení provozovat. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu a neprovedení relevantního dokazování.

[27] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem, že bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že stěžovatel prováděl činnosti spadající do rozsahu § 5 zákona o hazardních hrách, a jeho jednání tedy naplnilo znaky provozování hazardní hry.

[28] Na závěru, že stěžovatel provozoval hazardní hry (aniž k tomu měl povolení), nic nemění, pokud některé další činnosti spadající pod rozsah § 5 zákona o hazardních hrách vykonával nebo o nich rozhodoval jiný subjekt (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38, ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 As 169/2022-30).

[29] Námitka, že stěžovatel z provozu technických zařízení nebenefitoval, nebyla uplatněna v žalobě, protože je v řízení o kasační stížnosti nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), a Nejvyšší správní soud se jí tedy nemohl zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2024

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu